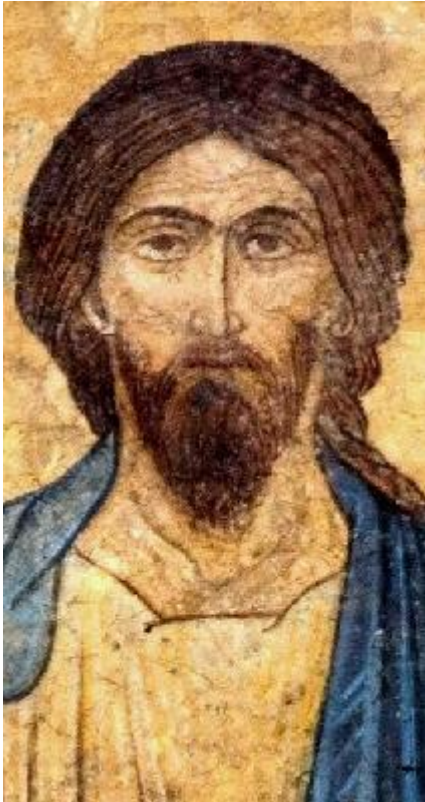

12.06.2013 г. / 18:11:00

Вяра

ВЪЗНЕСЕНИЕ ГОСПОДНЕ

Празнува се винаги в четвъртък, като един от великите празници на 40-тия ден от Възкресение.

*Образ на Господа Иисуса
Христа. Фрагмент от
стара стенопис
"Възнесение Господне".
Псков. Русия*

"Преди приближаващите се кръстни страдания и смърт, в прощалната беседа със Своите ученици Господ говорил на изпадналите в печал Свої събеседници: "Излязох от Отца и дойдох на света; пак оставям света и отивам при Отца" (Йоан. 16:28). И развързал връзките на ада и смъртта, Той отново повторил на Мария Магдалина същите думи: "Възлизам при Моя Отец и при вашия Отец, и при Моя Бог и вашия Бог" (Йоан. 20:17). По Своя вид след Възкресението Си Господ вече

принадлежал повече на небето, отколкото на земята. И това е напълно разбираемо. Подвигът на земното служение на Сина Божий вече бил завършен: Той бил изпълнил делото, заради което бил изпратен от Небесния Си Отец (Иоан. 17:4), и вече Му предстояло да възлезе в славата Си на небето, каквато Той имал още "преди свят да бъде" (Иоан. 17:5). Самата природа на Богочовека изисквала това достойнство, при което на прославленото Му и обожествено тяло вече не било свойствено да остане след Възкресението на земята при естествените условия на земното битие. Възнасянето Му на небето било необходимо още и за благо на изкупеното от Него човечество. И заради това, както ветхозаветният свещеник веднъж годишно влизал в светилището с очистителната кръв заради греховете на народа, така и Христос, бъдещият Архиерей, заради "бъдещите блага" (Евр. 9:11) трябвало да Се принесе като Изкупителна Жертва и да влезе със Своята Кръв "не в ръкотворно светилище", но в самото небе, "за да се яви сега пред Божието лице за нас" (Евр. 9:24).

Ето защо Господ още при първото Свое явяване след Възкресението Си възвестил на Мария Магдалина, а чрез нея и на всички Свої последователи, Своего предстоящо Възнасяне на небето. Обаче любовта към това "малко стадо", Неговите ученици, които Спасителят възлюбил до края на света (Иоан. 13:1), още Го задържала на земята. Затова, при все че пречистото Му тяло на възприетото в него човешко естество се издигнало от кръста, преобразено от земно в небесно, и вече се устремявало към небесния свят, към Отца, все пак Господ не веднага Се възнесъл на небето. Той не пребивавал постоянно с учениците Си, не делял с тях деня и нощта, почивката и трапезата, както правел преди, но Се явявал сред тях от време на време, ту по време на домашни беседи, когато вратите бивали заключени (Иоан. 20:19); ту на път (Марк. 16:12; Лук. 24:13-32); ту по време на риболов (Иоан.

21:114).

При тези Негови чудодейни явявания отпадналите от печал сърца се изпълвали с дивна услада. Всичките им надежди, че Той, техният Учител, бил Месия-Изкупител, рухнали поради безславната смърт на Господа Иисуса Христа по време на празника Пасха. "А ние се надявахме, че Той е Оня, Който щеше да избави Израиля" повтаряли мнозина с Емауските пътници, но Той умря на кръста Този, "Който беше пророк, силен на дело и слово пред Бога и целия народ" (Лук. 24:21, 19). И ето, от тогава разколебаната вяра на учениците отново оживяла, а потопената в печал любов отново възтържествувала: Господ възкръснал и със Своите явявания пред учениците многократно засвидетелствал пред тях истинността на Своето Възкресение и за да ги увери в тази истинност, Той ял и пил с тях (Лук. 24:42), показвал им белезите от раните на ръцете, нозете и ребрата Си, позволявал им да ги докосват с пръстите Си (Иоан. 20:27).

Но Господ Се явявал на Своите ученици след като възкръснал от мъртвите не само за да ги увери в истинността на Своето възкресение. По време на тези явявания Той продължавал да ги наставлява в истините на Евангелието; разказвал им за царството Божие (Деян.1:1-3) всичко онова, което не бивало да им бъде откривано до кръстната Му смърт, както и онова, което трябвало още да чуят от своя Учител до изпращането на новия Наставник Светия Дух. В онова време Господ отворил ума на учениците Си да разбират Писанията (Лук. 24:45); говорил им за Своята Божествена власт "на небето и земята", за тяхното избраничество да проповядват Евангелието пред всички народи; кръстил ги в името на Отца и Сина и Светия Дух и ги учил да пазят всичко, което Господ им е заповядал; при което Той им обещал да бъде със Своята Църква "през всички дни до свършека на света" (Мат. 28:1820). Така Господ постепенно подготвял Своите ученици за оново

велико служение, за което били призвани за проповядване на Евангелието на Царството Божие.

В такава подготовка изминали четиридесет дни. През това време учениците на Божествения Учител постепенно привикнали с мисълта за раздялата с Него. Виждайки, че Той не им се явява постоянно, те се научили да разпознават в Него Същество надземно, принадлежащо на висшия, а не на този свят. Мислейки и говорейки за Него, те вече Го наричали Господ, а не Учител, както преди, и чувството им на любов към Човека се сливало с трепетното им благоговение пред Господа. Малко по малко, те, разбира се, достигнали до мисълта, че пребиваването на Господа на земята е временно състояние и че раздялата с Него е неизбежна. Сега Го виждали от време на време с телесните си очи и това било празник за тях: но празникът не може да продължава дълго. Така от радостта поради възкръсналия Господ апостолите постепенно достигнали до мисълта за неизбежната разлъка с Него. И ето, в четиридесетия ден след Възкресението Господне дошло времето за тази разлъка.

Числото четиридесет в свещената история се отличавало като определен момент, край на велик подвиг. В четиридесетия ден от раждането Израилевите първенци според Моисеевия закон били длъжни да се явят в храма пред лицето на Иехова (Лев. 16:19, 20). В четиридесетия ден след Възкресението, което било ново раждане, трябвало да Се яви в небесната скиния и "първороден измежду мъртвите" (Кол. 1:18) нашият Господ Иисус Христос.

Не е ясно дали учениците на Господа били предварително известени за това, че този ден щял да бъде последен за тяхното видимо общение с Божествения Учител. Те обаче, по явно повеление, което може би им било дадено при едно от предшестващите явявания, се събрали в този ден в Иерусалим.

Колкото и да бил изпълнен светият град с врагове на Господа Иисуса, все се намирали хора, у които Неговите ученици могли да намерят убежище и място за своите срещи. И твърде възможно било такова място да бъде самата горница, където се състояла Тайната Вечеря, и където няколко дни след Възнесението над апостолите слязъл Дух Светий.

Посред събралите се ученици Се явил и Господ без съмнение така тайнствено и внезапно, както Се явявал след Възкресението Си.

Беседата на Господа с учениците при това последно явяване не е предадена с всички подробности от евангелистите, но у евангелист Лука са дадени няколко указания, от които става ясно в какво се заключавала тази беседа.

Преди всичко Господ още веднъж разкрил пред учениците необходимостта от кръстния път за Месията-Избавител. "Тъй е писано", тоест от века определено и предсказано още от пророците, "и тъй трябваше Христос да пострада", говорил Той, "и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и да бъде проповядвано в Негово име покаяние и прощение на греховете у всички народи, начевайки от Иерусалим" (Лук. 24:46, 47).

Ето за такъв проповеднически подвиг сега Божественият Учител призовавал Своите ученици, поверявайки им завършека на Своего благовестническо дело. "Вие бяхте свидетели на всичко случило се, вие видяхте как Изкупителят умря за греха на света, видяхте Го и възкръснал; затова Аз изпращам вас на проповед на Евангелието у всички народи" сякаш им говорил Господ.

Но преди да излязат на всемирна проповед, апостолите трябвало да възприемат благодатните дарове на Светия Дух, Който имало да им Се яви. В явяването на Този Божествен Наставник те могли да намерят за себе си замяна поради

липсата на Своя Учител (Иоан. 14:26), утешение в разлътката си с Него (Иоан 16:7), освещаване на великото им служение на Църквата (Ефес. 4:1113), окончателно просвещение в богооткровената истина (Иоан 15:26), и накрая, сила Свише (Лук. 24:49), която им била необходима за преодоляване на трудностите и препятствията, предстоящи им в делото на проповедта. После Господ в по-нататъшните Си слова дал на апостолите повеление: "не се отдалечавайте от Иерусалим, а чакайте обещанието на Отца" (Деян.1:1-4), когато се прощавал с тях преди Своите страдания. "И Аз", продължавал Спасителят, "ще изпратя обещанието на Отца Ми върху вас; а вие стойте в град Иерусалим, докле се облечете в сила отгоре" (Лук. 24:49). Някога "Иоан кръщавал с вода", а сега "вие не след много дни от днес ще бъдете кръстени с Дух Светий" (Деян. 1:5).

Преподал им тези наставления, Господ извел Своите ученици извън Иерусалим и поел с тях по посока към Витания. Това бил път, по който много пъти Той вървял със Своите ученици, и по който вървял с тях за последен път преди самите страдания. Пътят минавал през Гетсиманската градина, където Господ неведнъж се уединявал за молитва през нощта, където Той в навечерието на Своите кръстни страдания, в присъствието на Своите избрани ученици предишни свидетели на Неговото славно Преображение (Мат. 17:1; Марк. 9:2; Лук. 9:28; Мат. 26:37; Марк. 14:33) се борел с немощта на плътта и откъдето бил взет под архиерейска стража за съд и кръстна смърт (Мат. 26:4757; Марк. 14:4353; Лук. 22:4754).

Мислите на учениците сами се обръщали в спомен за неотдавна преживяното тягостно минало и неволно го сравнявали с настоящата радостна минута, размишлявайки за това, че Божественият Учител не случайно ги водел през тези места, изпълвайки ги със скръбни спомени, та може би там, откъдето започвал пътът на Неговите безславни кръстни

страдания, трябвало да се открие пред целия свят Неговата слава. Неотдавна чутите от Него слова за близкото време, когато ще бъдат кръстени с Духа Светий, ги укрепявали в настоящите им мисли. Те още чували как Йоан Кръстител говорил за Месия, че Той ще ги кръсти не с вода, а с Дух Светий (Марк. 1:8): значи щом вече е дошло време за това кръщение, то очевидно Господ скоро ще открие Себе Си на света като славен Цар Месия. И ето, радостно възбудени, те пристъпват към Учителя и се обръщат към Него с въпроса: "в това ли време, Господи, възстановяваш Царството Израилево?" (Деян.1:1-6).

Този въпрос ясно показвал, че предишният предразсъдък за земното възцаряване на Господ Иисус Христос над Израиля още не бил разрушен в умовете на учениците. Но питащите още не били "кръстени с Духа Светаго", Който трябвало завинаги да ги издигне от земята към небето, да възвиси умовете им и да ги очисти от всичко грубо и земно; защото те сега разсъждавали по човешки и разбирали Учителя, дори възкръснал, още по плът.

Божественият Наставник кротко изслушал този въпрос и не отвърнал с упрек, нито с пряко отрицание. Той само с любов отбелязал: "не се пада вам да знаете времената и годините, които Отец е положил в Своя власт; но ще приемете сила, кога слезе върху ви Дух Светий, и ще ми бъдете свидетели в Иерусалим и в цяла Иудея и в Самария, и дори докрай земя" (Деян.1:1-7,8). Тоест сякаш Спасителят на света им говорел: "Не за царство и за награди трябва да мислите сега, а за подвизи и търпение даже до смърт; предоставяйки бъдещето на Този, в Десницата на Когото се намира то; и съсредоточете цялото си внимание в това, което ви предстои и над което сте длъжни да се потрудите."

Беседвайки така, те достигнали до Елеонския хълм,

отдалечен от Иерусалим на един съботен път* (Деян.1:1-12).

**Съботен път - разстоянието, което се позволявало на иудеите да извървяват в съботен ден извън домовете си. На основание на кн. Изход 16:29, където се казва: "нека всеки си стои (у дома си), в седмия ден никой да не излиза от мястото си"; равините, изискващи строго съблюдаване на съботния покой до спазване на буквата, изисквали в събота никой да не прави повече от 2000 крачки в кръг. Това разстояние се наричало "съботен път". Авторът на "Иудейска древност" Иосиф Флавий определя това разстояние от Маслинената гора до Иерусалим на 6 стадия (около 1100 м); както и Ефрем Сирин.*

Тук Господ се спрял, погледнал Своите ученици, после вдигнал ръцете Си и с тях ги благословил с такова благословение, което разпростира своята сила завинаги и предавайки я от поколение на поколение, тя остава върху всички вярващи. И благославяйки, Той пред очите на учениците се отделил от земята, и отдалечавайки се от тях, се възнасял към небето, "не с помощта на водещ Го, но, според както отбелязва свети Йоан Златоуст, "Сам Се издигал в Своя път" (Беседа върху Псалмите). Възхождането не се извършвало бързо, за да могат учениците в пълнота да се насладят на величествената гледка. Когато Възнасящият Се бил вече на такава висота, че било трудно за зрението да го следва, се явил светъл облак и Го скрил от лицето на земята.

Така пред очите на апостолите се извършило явление, подобно на видението на Елисей при отшествието на свети пророк Илия на небето, но несравнимо по-славно по вид.

"Илия - разсъждава по този повод свети Григорий Двоеслов - се възнесъл на небето с колесница като доказателство за това, че той като човек не може да се издигне без външно средство. Такова средство му осигурили Ангелите, когато го понесли

към небето, иначе той не можел да възнесе сам себе си нагоре, защото немощата на естеството не му позволявала да се отдели от земята. Но на Спасителя не Му била необходима колесница, не Му били нужни Ангели, защото Творецът със Своята Божествена сила Се възнесъл на небето; Той се върнал там, откъдето бил слязъл; възлязъл там горе, където отвека пребивавал; тъй като по Своето човечество Той искал да Се възнесе; но по Божество обладал и небето, и земята" (Беседа на празника Възнесение).

Апостолите с необяснимо чувство наблюдавали последното чудо, извършвано пред очите им от Него, следейки как все повече и повече Се скривал от погледите им Божественият Учител, и, разбира се, не могли да отделят очи от прекрасната гледка. Господ вече напълно Се скрил от полето на зрението им, но техният взор все още се устремявал към Него, все още Го търсел.

Посред това напрегнато внимание на апостолите към последното тайнство на Евангелието, извършвано пред тях, изведнъж били поразени от глас, който ги извел от тяхното вцепенение. Говорели два светли небожители, неочаквано представили се пред тях в бели одежди. Пробуждайки ги от бездейственото изумление, небесните вестители им обяснили, че отшествието на Господа е Неговото видимо скриване от земен взор до времето на второто Пришествие: "мъже галилейци", говорили те, "какво стоите и гледате към небето? Този Иисус, Който Се възнесе от вас на небето, ще дойде по същия начин, както Го видяхте да отива на небето" (Деян.1:1-11); ще дойде неочаквано и непредвидено, също така "на облак и с тяло" (свети Иоан Златоуст, беседа върху Деяния Апостолски).

След тези думи апостолите вече нищо не чакали на Елеон и с благоговение покланяйки се на Възнеслия се, се върнали в

Иерусалим, не опечалени от разлъката, но както отбелязва евангелистът, "с голяма радост" (Лук. 24:52). Те се радвали на славата на своя Учител, чието Възнесение свидетелствало, че Той е истински Бог, Владика на небето и земята. Радвали се и за своето предназначение, виждайки, че са призвани на дело Божие, велико и свето; радвали се при самото явяване на ангелите и на приетата от тях вест, която обещавала, че видимо отделилият Се от тях Учител не прекратявал с тях общението на любовта, като в необходимите случаи те ще получават наставление Свише.

В числото на свидетелите на Възнесението Господне заедно с апостолите била и пречистата Божия Майка, Която църковните песнопения представят като очевидка на това дивно събитие така: като Майка, Тя във време на страданията на Своя Син сърдечно боledувала повече от всички, а сега на Ней най-много от всички "подобавало при вида на славата на Неговата плът да се наслаждава с най-голяма радост" (служба на Възнесение, вечерня). Взирайки се заедно с апостолите във Възхождащия на небето неин Син и Господ, и постигнала в съвършенство всичко чудесно, което съхранявала в сърцето си за Своя Син (Лук. 2:19, 51), Тя Го "възвеличила" не само в любовта; но и във вярата в Неговото Божество (служба на Възнесение, утрень, канон, песен 9).

Така се извършило Възнесението Господне на небето. Като тих дъжд върху руно Той слязъл в утробата на Приснодевата, като тамян утринен Се възнесъл сега от планината към Отца. Но сред такава тишина и безмълвие се извършило самото отшествие на Богочовека от земята, от мястото на Неговия подвиг и крайно изтощение. Неговото встъпване в горния свят станало при друга, във висша степен тържествена обстановка. По изображение на небесните тайновидци, Победителят на ада и смъртта възлязъл на небесата не Сам, но заобиколен от множество небесни сили, от ангелски сонм, които Му служели

и по време на земното Му странстване (Мат. 4:11). Когато Възносящият Се на небесата приближил небесните предели, лик съпровождащи Го ангелски сили предупреждавали по-горни сили на небесната йерархия, възклицавайки: "повдигнете, князе, вечните порти, за да влезе Царят на славата."

Кой е този Цар на славата? - пита този небесен ангелски лик. Кой е Този, Който възхожда от земята с такава слава и величие?

Такова необикновено и безпримерно възшествие в горния свят изумило небесата. Небесните сили видели две възкачвания на небето на Енох и на Илия, но те не станали с техни собствени сили; нито с такава величие и на такава висота; те били взети като на небето, а не на самото небе. Затова срещали с толкова недоумение необичайното шествие на Господа, възносящ Се в плът, в рабски образ. Но ангелите, съпровождащи Господа, пояснявали, че Влизащият в човешки образ не е никой друг, но Единородният Син Божий.

"Господ на силите, Той е Цар на славата" възклицавали те (Пс. 23:10). Но и после това недоумение на небесните сили продължавало: Господ, както след възкръсването Си Се явил на апостолите с язвите по тялото от раните на кръста, така Се възнесъл на небесата с тези същите белези от Неговите кръстни страдания, със следи от Пречистата Кръв по обожественото Му тяло. С този Свой вид Той поразил с ново недоумение небесните сили и те питали:

Кой е Тоя, Който иде от Едом в червени одежди от Восор, Който е тъй величествен в облеклото Си, Който престъпя в пълната Си сила?

Този е, Който тъпка в гнева Си и газии в яростта Си (Исаия 63:13), Кръвта Му пръскаше дрехите Му и Той опетни в Своята

кръв цялото Си облекло, проливащ кръвта Си за човешкия род от това е червена дрехата Му - отвръщал ангелският лик, съпровождащ Господа.

Когато всяко недоумение относно Лицето на Сина Божий приключило, небесните сили си разрешили да пеят и възклищават: Това ни каза Псалмопевецът, сам възкликвайки: "Бог възлезе при възкличания, Господ възлезе при тръбен звук" (Пс. 46:6). В това време, по свидетелство на неботаинника Павел, ангелското войнство тържествено се покорило на възнасящия Се Господ и Го признало за свой Глава и Управник.

Така Божественият Изкупител завършил нашето изкупление в състояние на крайно самопонизяване (Филип. 2:7, 8), възлязъл в предвечната Своя слава с прославлено в Него човечество (Иоан 17:5; Лук. 24:26), възлязъл по-високо от всички небеса (Ефес. 4:10), по-високо от всички началства и власти, сили и господства (Ефес. 1:21). Свети Евангелист Марко, прониквайки с духовен взор в самите небесни глъбини, проследявайки мислено възхождането на Господа, говори, че Той след Възнасянето Си "седнал отдясно на Бога" (Марк. 16:19).

Сядането отдясно на Бога Отца според тълкуването на светите отци означава "равночестност с Отца", каквато "Синът Божий като Бог и Единосъщен на Отца, има преди всички векове, и в която, възплътил Се в последно време, сядва и телесно, "след прославяне на Неговата плът" (Тълкуване на свети Йоан Дамаскин "Точно изложение на Православната вяра").

Такова славно, недостъпно за разбиране дори от самите небесни сили (1Петр. 1:12) е извършеното на земята спасително дело от нашия Господ Иисус Христос. Велико благо за изкупеното човечество принесло това събитие само по себе

си. Господ Се възнесе, като Победител на греха, смъртта и ада, като Първенец на нашето прославяне и блаженство, като всемогъщ Предстоятел за нас, Ходатай пред престола на Вседържителя.

В началото на времената небето и земята се разделили от велика и непроходима бездна. За 500 години само двама човеци се възнесли от земята с плът Енох и Илия, но се възнесли не със своята сила, незнайно как и къде възнесли се, както се казва в Писанието за Илия като на небето; затова те не са могли да отведат и нас по своите стъпки на небето; още по-малко да направят своя път възможно проходим за нас. Но Христос Се възнесе Сам, със Своята Божествена сила и със Своето възхождане отвори за нас заключения преди това вход към небесното светилище (Евр. 9:24-28).

В самата Си същност, Божеството в Иисуса Христа никога не е отстъпвало от небето. Той и тогава е бил на престола с Отца и Духа, когато Се намирал "в гроба с плътта Си, в ада с душата Си, в рая с разбойника" (песен на Пасхалните часове). Следователно в Христа възхожда на небето нашето човешко естество такова, каквото в Него е страдало, било е погребано и възкръснало естество прославлено и обожествено. Точно то и седнало отдясно на Отца, както се изразява евангелист Марко. Такъв образ на седането на Господа отдясно на Бога Отца в своя краен резултат означава самото обожение и прославяне на човешкото естество в Христа.

"Обожение не в смисъл, че човешкото естество в Христа се е превърнало в божествено, като изгубило своята ограниченост и получило вместо човешки, Божествени свойства; а в смисъл, че било възприето от Сина Божий в единство с Неговата Ипостас и се приобщило към Неговото Божество, станало едно с Бога-Слово и чрез приобщаване към Неговото Божество се възвисило в своите съвършенства до най-високата възможна за

човечешкото естество степен, без да престава обаче да си бъде човешко." ("Православно догматическо богословие").

Така, по думите на свети Иоан Златоуст бил прославен в Христа, "начатъка на нашето естество".

Но щом "начатъкът на нашето естество" бил прославен в Христа и обожен, то чрез него и всички ние получаваме освещаване; където е главата, там трябва да са и членовете; Главата щом е на небето в слава, не остават на земята в унижение и членовете. "И кога Аз бъда издигнат от земята казал Господ, всички ще привлече към Себе Си" (Иоан 12:32).

Но Господ не само възнесъл нашето естество на небето; Той заедно с нас седнал отдясно на Бога-Отца, и "Му оказал почит" по израза в църковното песнопение чрез "соседение" с Отца (служба на празника Възнесение Господне, велика вечерня, Стихира на Господи възвах). Защото "на коя природа Бог казал: "седни от дясната Ми страна?" На тази същата", говори свети Иоан Златоуст, "която някога е слушала: "пръст си и в пръст ще се върнеш" (Бит. 3:19). Не ѝ било достатъчно да се възвиси над небесата; не ѝ било достатъчно да бъде наравно с ангелите тази необикновена чест, но тя се извисила над ангелите, надминала архангелите, оставила зад себе си херувимите, възнесла се по-високо от серафимите, надминала началствата и не се спряла, докато не достигнала престола Господен. По-високо от всяка висота Христос възнесъл нашата природа" (свети Иоан Златоуст, беседа на празника Възнесение).

"Удивили се ангелските чинове по богослужебния Църковен текст виждайки на престола на Отца да се възкачва отпадналото човешко естество, затваряно в земната преизподня" (Октоих, глас 8, неделен утринен канон 2, песен 1, тропар 2).

И така, господството над враговете (Пс. 9:3); хвърлянето им в подножието на нозете Му (Пс. 109:1), свещенството по чина Мелхиседеков (Евр. 3:10); съдът над непокорните всички тези са свойствата на седящото от дясната страна на Бога човешко естество, Христос, седейки отдясно на Бога, ходатайства за нас и ходатайства така, както подобава на положението на Прославения. "За какво ли не бихме могли да просим Неговото ходатайство? Той възприел на Себе си нашето естество, поживял на земята и така всички наши нужди Му станали известни: за какво ли Той не би могъл да умолява Отца и да направи за нас? Той измолил от Отца за нас да ни изпрати Утешителя, излял Светия Дух над всяка плът. Както главата е начало на всяко движение на тялото, така и Христос, Глава на Своите верни, оживотворява, одушевява, одухотворява тайнствените Си членове, внушава ни духовни чувства и движения; защитава Своето тяло Църквата, от нападенията на противните ѝ сили, враговете ѝ не я побеждават, но Той ги съкрушава като немощни съсъди. Като прах пред лицето на вятъра, така и враговете Иисусови нечестивите еретици, богохулниците, поднебесните князе, се разсейват и изчезват."

Такива са благата, които придобихме чрез Възнесението на нашия Господ. Но за да имат тези блага действена сила за нас, ние трябва постоянно да помним, че от момента на Христовото Възнесение "нашето живелище е на небесата, отдето очакваме и Спасителя, Господа нашего Иисуса Христа" (Филип. 3:20). Трябва да търсим това "що е горе", "дето Христос седи отдясно на Бога" (Кол. 3:1). Трябва постоянно и с надежда да издигаме своите мисли, сърца и взор към Възнеслия се и със собствени усилия да достигаме небето онова вечно жилище, приготвено за истинските християни."

Тропарь Вознесению Господню

глас 4

Вознёлся еси во славе, Христэ Бóже наш,/ радость
сотвори́вый ученико́м,/ обетова́нием Свята́го Ду́ха,/
извеще́нным им бы́вшим благослове́нием,// я́ко Ты еси́ Сын
Бо́жий, Изба́витель ми́ра.

*Перевод: Вознесся Ты во славе, Христе Боже наш, радости
исполнив учеников обещанием Святого Духа, по
утверждению их благословением, в том, что Ты – Сын
Божий, Искупитель мира.*

Кондак Вознесению Господню

глас 6

Е́же о нас испо́лнив смотре́ние,/ и я́же на земли́ соедини́в
Небе́сным,/ вознёлся еси́ во славе, Христэ Бóже наш,/
ника́коже отлуча́ясь,/ но пребыва́я неотсту́пный,/ и вопия́
любя́щим Тя:// Аз есмь с ва́ми и никто́же на вы.

*Перевод: Исполнив весь замысел о нашем спасении, и то
что на земле соединив с небесным, вознесся Ты во славе,
Христе, Боже наш, совсем не оставляя нас, но пребывая
неразлучно и взывая любящим Тебя: «Я – с вами и никто –
против вас!»*

Величание Вознесению Господню

Велича́ем Тя,/ Живода́вче Христэ,/ и почита́ем е́же на
Небеса́/ с пречи́стою Твое́ю Пло́тию// Боже́ственное
вознесе́ние.

Молитва Вознесению Господню

Го́споди Иису́се Христэ, Бóже наш, соше́дый с Небе́сных
высо́т спасе́ния на́шего ра́ди и напитáвый нас духо́вною
ра́достью во святы́я и пресве́тлыя дни Воскресе́ния Твоего́, и
па́ки по соверше́нии земна́го служе́ния Твоего́ вознесы́йся от
нас на не́бо со сла́вою и возседы́й одесну́ю Бо́га и Отца́! В сей

“ясный и всесвѣтлый день Божественнаго на небеса́ восхождѣнія” Твоего́ “земля́ прѣзднует и ликует, радуется и небо́ Вознесѣнием днесь Творца́ твѣри”, челове́цы славословѣят непрестѣнно, зряще заблуждшее и па́дшее естество́ свое́ на ра́мо Твое́, Спа́се, взѣмлемо и на небеса́ вознесѣнное, Ангели же веселя́тся, глаго́люще: Кто Сей, пришѣдый во сла́ве, си́лен во бра́ни. Сей воистину Царь Сла́вы?! Сподо́би и нам немощны́м, земна́я еще́ му́дрствующим и плотоуго́дия, творѣти непреста́ющим, восхо́д Твой на небо́ стра́шный помышля́ючи и прѣздну́юще, плотска́я и житѣ́йская отложѣти попечѣ́ния и со Апосто́лы Твоѣ́ми на небо́ ны́не взирѣти всемъ се́рдцемъ своимъ и все́ми помышлѣ́ньми своимъ, помина́юще, я́ко та́мо на небеси́ горѣ́ житѣ́льство на́ше есть, здесь же на земли́ мы то́чию страна́ники и пришѣ́льцы есмы́, отше́дшия из до́ма Отча в страну́ далѣ́чу греха́. Сего́ ра́ди усѣ́рдно про́сим Тя, пресла́вным Вознесѣ́нием Твоѣ́м, Го́споди, оживѣ́ на́шу со́весть, ея́же ну́жнейши ничто́же есть в ми́ре, возведѣ́ нас из плѣ́на сего́ грехо́внаго плоти́ и ми́ра и сотвори́ нас го́рняя му́дрствовати, а не земна́я, я́ко да не ктому́ себе́ угожда́ти бу́дем и жи́ти, но Тебе́ Го́споду и Бо́гу на́шему служи́ти бу́дем и порабо́таем, до́ндеже отрѣши́вшеся от уз плоти́ и проше́дши невозбра́нно возду́шныя мыта́рства, дости́гнем Небе́сных оби́телей Твоѣ́х, иде́же, ста́вшие одесну́ю Вели́чества Твоего́, со Арха́нгелы и Ангелы и все́ми святы́ми прославля́ти бу́дем Всесвято́е ѡ́мя Твое́ со Безнача́льным Твоѣ́м Отце́м и Пресвяты́м и Единосущнымъ и Животворя́щим Твоѣ́м Ду́хом, ны́не и прѣ́сно и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

ЗА ХРИСТОВОТО ВЪЗНЕСЕНИЕ НА НЕБЕТО

И възлезе на небесата, и седи отдясно на Отца.

Благослови, отче!

Благочестиви християни, днес небесата се веселят и отварят

дверите си, за да приемат Иисус Христос, своя Творец, Който се възнася с тялото Си от земята на небето. Днес ангелите радостно посрещат царя си, за да вдигнат тялото Му на раменете си, и Той днес сяда отдясно на Бог Отец, където си беше отначало, както ще чуете сега от Евангелието.

Евангелие от Лука, зачало 24

Когато те приказваха за това, Сам Иисус застана сред тях и им каза: мир вам! Те, смутени и изплашени, помислиха, че виждат дух, но Той им рече: защо се смущавате, и защо такива мисли влизат в сърцата ви? Вижте ръцете Ми и нозете Ми: Аз съм Същият, попипайте Ме и вижте, понеже духът няма плът и кости, както виждате Мене, че имам. И като рече това, показа им ръцете и нозете. А понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той им рече: имате ли тук нещо за ядене? Те му дадоха късче печена риба и вощен мед. И като взе, яде пред тях. И рече им: ето това е, за което ви бях говорил, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, писано за Мене в Закона Моисеев и у пророците, и в псалмите. Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията, и им рече: „тъй е писано, и тъй трябваше Христос да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден, и да бъде проповядвано в Негово име покаяние и прощение на греховете у всички народи, начевайки от Иерусалим, а вие сте свидетели за това, и Аз ще изпратя обещанието на Отца Ми върху вас, а вие стойте в град Иерусалим, докле се облечете в сила отгоре. И ги изведе вън до Витания и като дигна ръцете Си, благослови ги. И както ги благославяше, отдели се от тях и се възнасяше на небето. Те Му се поклониха и се върнаха в Иерусалим с голяма радост. И бяха винаги в храма, като славеха и благославяха Бога. Амин.“ (Лук. 24:36-53)

ТЪЛКУВАНИЕ

Чувате ли, благочестиви християни? Днешният празник е

толкова чуден и славен, че не може да се опише с език, защото на днешния ден мнозина евреи и самите апостоли се убедиха, че Христос е истинският Бог. Когато Христос се роди, евреите казаха, че Той е син Иосифов от Назарет (Иоан. 1:45, ср. Лук. 3:23). Когато се разпна си казаха: „Нека слезе сега от кръста, и ще повярваме в Него“. Когато възкръсна, казаха, че апостолите Го били откраднали от кръста, докато стражите спели (вж. Мат. 28:12-15). А днес, като видяха с очите си преславното Христово възнесение, не можаха да кажат нищо, защото, когато Христос се възнасяше от Елеонската планина, там имаше голямо множество народ, които наблюдаваха с очите си как Той се възнесе на небето. Ангелите и облаците слугуваха на издигането Му, и въздухът Му се покорява, като на Бог. Небесните порти се отвориха, защото ангел викаше на средните ангелски чинове да махнат небесните порти, за да влезе Христос, Царят на славата (ср. Пс. 23:7-10). Наистина неописуема е радостта на днешния празник, защото Сам Христос отиде днес на небето, за да ни приготви място. За това заповядва и на ангелите да махнат небесните порти, та да може да влезе всеки, който желае, защото Христос иска да бъдем там, където е и Той (вж. Иоан. 14:3). О, наша преголяма слава и почест! Наистина, блажени сме ние, които бяхме удостоени да достигнем до времето, което пророците желяеха и не го достигнаха (вж. Мат. 13:17), защото преди Христа небето беше заключено и в него не можа да влезе нито праведният Авел, нито благоугодният Ной, нито страннолюбивият Авраам, нито боголюбивият Давид, нито който и да било друг праведник. А сега небето е с отворени порти и който иска, може да влезе там, където влезе Христос, за Когото средните ангели питали Кой е тоя Цар, Който идва тук с тялото Си и с кървава риза?

И така, когато всички ангелски чинове видяха, че Христос преминава с тялото Си през техните полкове, се покланяха със

страх и пееха: „Алилуя“. А Христос, като премина, възлезе най-отгоре и седна отдясно на Бог Отец, където си беше от начало. За да ни проправи път и **да ни покаже, че там не е възможно да влезе никой, докато не се научи да търпи всички неприятни събития в живота си. Защото няма друг път за там, освен търпението, с което и Сам Христос премина и влезе в славата Си.** Както казва за Него Исаия, че дрехите Му били червени, като напръскани с вино, защото Христос тъпкал жлеба Сам, без друг да Му помага (вж. Ис. 63:1-3). А какъв е бил този жлеб! Това били мъките, които Той претърпя за нас от разгневения против нас Бог. А червеният цвят на дрехите Му означава самата Христова кръв, защото Христос Сам, без помощник, тъпка този жлеб (Божия гняв). И не само това претърпя Христос, но и още много. Когато се родил, избягал от Ирод в Египет, и след това много пъти бягал от евреите, които искали да Го убият с камъни. Целият Христов живот бе само едно търпение и непрестанна борба с дявола. Помислете само колко удари, подигравки и безчестия претърпя с голяма кротост на Пилатовото съдилище! За това и Бог Отец Го прослави и днес се възнесе славно за Своето търпение. Така и всички Негови ученици прекараха живота си с такова търпение само и само да получат тази вечна слава. С такова търпение първомъченик Стефан, когато го убиваха с камъни, видя небето отворено и Христа отдясно на Бога, и получи онази безкрайна радост. С такова търпение всички мъченици, за които говори свети Йоан Богослов в книгата „Откровение“, получиха вечна слава.

Благочестиви християни, ето, сами виждате, че няма друг път, който да води към Небесното царство, освен търпението. Никой да не мисли, че ще влезе в него без търпение. Търпеливите не само царуват на небето, но много пъти Бог ги прославя и на земята. Както прослави Иосиф в Египет, след като беше претърпял робство и тъмница. Така и

Давид стана цар на израилтяните, след като претърпя толкова гонения от Саул. Така и мнозина други първо плакали и търпели, а после светло се веселили. Но ако някой каже: „Защо Бог изпитва по този начин Своите угодници?“, ще му отговоря: „За да види дали имат истинска любов и желание за вечните блага. Той ги е изпитал като злато в горнило и ги е приел за Себе Си“. Както и пшеницата не става годна за царската трапеза, докато не бъде смляна и изпечена. Или пък както едно зърно, докато не изгние, не може да даде плод. Така и Божите угодници принесли плод с мъките си и станали достойни за Небесното царство. Защото колкото повече търпим тук, толкова повече ще се прославим там. **За това трябва да сме търпеливи по отношение на всяко зло и при много беди и скърби да не изпадаме в малодушие, а да търпим мъжествено всички злини, ако искаме да влезем в онази вечна слава на небето.** Защото тя не може да бъде придобита без търпение. Вижте как Самият Христос, Който е Началник на нашата вяра (вж. Евр. 12:2), претърпя кръстна смърт с хули и едва след това седна отдясно на Божия престол. Така и ние, ако претърпим всички беди в живота си, може да влезем във вечната слава, която ни е обещана от Бога. Блажен, който изтърпи всичко, защото ще получи от Бога венета на живота (ср. 1 Петр. 5:4). За това и ние трябва да търпим всяко зло.

О, Царю Небесни и Победителю на всички видими и невидими врагове, помогни на всички ни, които днес тържествено славим славното Твое възнесение. Облечи ни с Твоята сила отгоре, както си облякъл някога апостолите, и винаги бъди неразделно с нас. Научи ни на всяко добро. Дай ни Твоя мир и Твоето търпение, за да можем да побеждаваме всяко зло за слава и чест на Твоето свято име, сега и винаги и във вечните векове, Амин.

Тълкувание на Евангелието от Лука

Глава двадесет и четвърта

„Лк.24:36. Когато те приказваха за това, Сам Иисус застана сред тях и им каза: мир вам!

Лк.24:37. Те, смутени и изплашени, помислиха, че виждат дух;

Господ, който урежда всичко за нашето спасение, стои сред учениците с намерението да ги увери във възкресението. И първо, с обичайния поздрав за мир той успокоява тяхното объркване, а след това показва, че Самият Той е техният Учител, Който обича този поздрав и Който ги въоръжи с този поздрав, когато ги изпрати да проповядват (Мат. 10, 12; Лука 10, 5). Тъй като това слово не успокои тяхното духовно объркване, Той им показва по различен начин, че Той е Божият Син, Който познава сърцата.

Тъй като това слово не успокои тяхното духовно объркване, Той им показва по различен начин, че Той е Божият Син, Който познава помислите на сърцата.

Лк.24:38. но Той им рече: защо се смущавате, и защо такива мисли влизат в сърцата ви?

А всички знаят, че познаването на сърдечните помисли принадлежи само на Бог (Пс. 138).

Добавя и още едно доказателство – докосването на ръцете и краката.

Лк.24:39. Вижте ръцете Ми и нозете Ми: Аз съм Същият; попипайте Ме и вижте; понеже духът няма плът и кости, както виждате Мене, че имам.

Лк.24:40. И като рече това, показва им ръцете и нозете.

„Вие – казва той – ме смятате за дух или призрак, но знайте, че духът няма нито плът, нито кости, а аз имам и плът, и кости, макар и най-одухотворени. Защото, въпреки че тялото на Господа не беше дух, то беше „одухотворено“, тоест чуждо на всяка материална грубост и беше контролирано от духа. Тялото, което имаме сега, е „одухотворено“, тоест то се управлява от душата и се оживява от природни и духовни свойства и сили. А Павел нарича тялото, каквото ще бъде след възкресението, духовно (1 Кор. 15:44), това означава, че се съживява и управлява от Божия Дух, а не от душата, като е пресъздадено по неизразим и духовен начин за нетление.

Така че трябва да се мисли за тялото на Господа след възкресението именно като духовно, фино, чуждо на всякаква грубост, без нужда от храна или нещо друго, въпреки че Господ яде за да увери апостолите. Защото, ако Той яде, Той вкухва храна не според естеството на Своео тяло, а според специално намерение, а именно, за да покаже, че това е същото тяло, което страдаше и беше възкресено. И в природата на това тяло влизаше през заключени врати и се местеше от място на място на големи разстояния без затруднения.

Лк.24:41. *А понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той им рече: имате ли тук нещо за ядене?*

Лк.24:42. *Те му дадоха късче печена риба и вощен мед.*

Лк.24:43. *И като взе, яде пред тях.*

Лк.24:44. *И рече им: ето това е, за което ви бях говорил, когато бях още с вас, че трябва да се изпълни всичко, писано за Мене в Закона Моисеев и у пророците и в псалмите.*

Когато учениците все още не вярваха, нито бяха убедени чрез докосването, Господ добави още едно доказателство -

ядене на храна, консумиране на изядено чрез някаква божествена сила. Защото всичко, което естествено се яде с устата, излиза после от тялото, а Той, както казахме, яде не според закона на природата, а по специално устройство.

Ястията, които Той консумира, изглежда имат някакъв скрит смисъл. Изяждайки „парче печена риба“ Господ ни дава да разберем, че с огъня на Своята Божественост Той е изпекъл нашата природа, носеща се в този солен живот, изсушил е цялата влага, полепнала по нея от дълбоките води и особено от вълните (вълненията в живота), и по този е превърнал тази природа в Божествена храна, правейки угодно на Бога това, което преди е било лошо в нея. Това се обозначава с пчелната пита, тоест настоящата сладост на нашата природа, която е била отхвърлена преди това.

Има обаче мед от търтеи – езическа мъдрост, има и пчелен мед – Божествена мъдрост, а пчелата е Христос.

Лк.24:45. *Тогава им отвори ума, за да разбират Писанията,*

Когато Господ умири и успокои сърцата на учениците, като им потвърди реалността на възкресението на Неговото тяло със Своите речи, позволение да се докосват до Него и с вкусването на храна, тогава Той отвори умовете им за разбиране на Писанието. Защото, ако душата им не беше успокоена, как биха разбрали, намирайки се в разстроено състояние, в състояние на объркване? Защо е казано „Спрете и познайте, че Аз съм Бог“ (Пс. 45, 11).

Лк.24:46. *и им рече: тъй е писано, и тъй трябваше Христос да пострада и да възкръсне от мъртвите на третия ден,*

За това той ги учи, че „така е трябвало да страда Христос“.

Какво е това "така"? На дървото кръстно.

Тъй като смъртта е влязла в човешката природа чрез дървото (на познанието), то тогава тлението трябваше да бъде унищожена чрез дърво, и удоволствието от вкушването на забранения плод трябваше да бъде премахнато от Господа, който непобедимо премина през мъките на разпването на дървения кръст, и възкръсна от мъртвите на третия ден.

Лк.24:47. и да бъде проповядвано в Негово име покаяние и прощение на греховете у всички народи,

Тук Господ говори за кръщението. Защото в него покаянието става чрез изповед и отхвърляне на предишната злоба и нечестие и ще последва прощение на греховете.

Как можем да разберем, че кръщението става само в името на Христос, когато на друго място се учим да го извършваме в името на Отца и Сина и Светия Дух? (Мат. 28:19). Първо, ще кажем, че когато казваме: кръщението се случва в името на Христос, ние не казваме, че то трябва да се извърши само в името на Христос, но че е необходимо да се извърши кръщение нито еврейско, нито Йоаново, което служи само за покаяние, но Христовото, с което Христос беше кръстен, тоест духовно, даващо общение на Светия Дух и прощение на греховете, което Той самият показва, като се кръсти за нас в Йордан и разкри Светия Дух във формата на гълъб.

Тогава разберайте кръщението в името на Христос по този начин: **кръщение в смъртта на Христос. Защото, както Той умря и възкръсна на третия ден, така и ние сме образно погребани във вода, после излизаме от нея нетленни в душите си и получаваме гаранция за нетленност в телата си.**

Самото име Христос (което означава помазан) представлява

помазващият Отец, помазанието на Духа и помазаният Син...

начевайки от Иерусалим;

Словото премина „през всичките народи, започвайки от Йерусалим“. Защото, когато цялото човешко естество беше обединено и прието в Христос, вече нямаше нужда да се разделя на две части - евреи и езичници, но, започвайки от Йерусалим, словото трябваше да обитава сред езичниците, за да обедини целия човешки род.

Лк.24:48. *а вие сте свидетели за това;*

Тоест на страданията и възкресението.

Лк.24:49. *и Аз ще изпратя обещанието на Отца Ми върху вас; а вие стойте в град Иерусалим, докле се облечете в сила отгоре.*

Тогава, за да не се объркват вътрешно от мисли (за това, например), как ние, простите хора, ще свидетелстваме и ще бъдем изпратени при езичниците, как ще излезем директно срещу ерусалимците, които те убиха, казва Господ за това: дерзайте, защото скоро ще изпратя (върху вас) „обещанието на Моя Отец“, за което говорих чрез Йоил:

„ще излея от Моя Дух върху всяка плът“ (Йоил 2: 28). И така, вие, сега боязливи и немъжествени, оставайте в град Йерусалим, докато не се облечете със сила, не човешка, а небесна. Той не е казал: докато „получите“, а: докато „се облечете“, показвайки чрез това, че духовните доспехи ще ги пазят от всички страни.

Лк.24:50. *И ги изведе вън до Витания и, като дигна ръцете Си, благослови ги.*

Той ги изведе до Витания; Смятаме, че това се е случило точно на четиридесетия ден (от възкресението). Защото това,

за което те говорят накратко (разбирате, може би), се случва в продължение на много дни, точно както самият Лука казва в Деяния (Деяния 1:3), че Господ се явява на учениците за период от четиридесет дни, защото Той им се явява често и често се отдалечаваше от тях.

Господ „благослови“ учениците, може би за да им даде сила, която ще ги съхранява до слизането на Духа, а може би и за наше поучение, така че когато се отделяме някъде, да дадем на нашите подчинени благословия, която да ги пази.

Лк.24:51. *И, както ги благославяше, отдели се от тях и се възнесяше на небето.*

Спасителят се възнесе на самото небе като предшественик на всички, за да се яви със святата Си плът пред Божието лице и да я постави при Отца (Евр. 9:24): и сега нашата природа в Христос получава поклонение от всички ангелски сили.

Лк.24:52. *Те Му се поклониха и се върнаха в Иерусалим с голяма радост.*

Лк.24:53. *И бяха винаги в храма, като славеха и благославяха Бога. Амин.*

Вижте каква смелост! Те още не са получили Духа, но живеят духовно. Преди това те се затваряха в къщата, но сега живеят сред първосвещениците и не се интересуват от нищо светско, но, презирайки всичко, постоянно остават в храма, славейки и благославяйки Бога. О, да бихме и ние, като станем техни подражатели, постоянно да живеем свят живот, славейки и благославяйки Бога чрез този начин на живот!

Защото един свят и добродетелен живот е слава и благословия за Бога, защото на Него принадлежи цялата слава во веки.

Амин!

Канон Вознесению Господню

глас 5

Песнь 1

Ирмос: *Спасителю Богу в мори люди немокрыми ногами наставльшему, и фараона со всевоинством потопльшему, Тому Единому поим, яко прославися.*

Припев: *Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.*

Воспоим вси людие, на рамах Херувимских вознесшуся со славою Христу и спосадившему нас одесную Отца, песнь победную: яко прославися.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Ходатая Богу и человеком Христа, лица Ангельстии видевше с плотию в вышних, удивляхуся, согласно же воспеваху песнь победну: яко прославися.

Слава: Явльшемуся Богу на горе Синайстей и закон давшему Боговидцу Моисею, от горы Елеонстей вознесшемуся плотию, Тому вси воспоем: яко прославися.

И ныне: Пречистая Мати Божия, воплощенного от Тебе, и от недр Родителя не отступльшего Бога непрестанно моли, от всякаго обстояния спасти, яже созда.

Песнь 3

Ирмос: *Силою Креста Твоего Христе, утверди мое помышление, во еже пети и славити спасительное Твое Вознесение.*

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Возшел еси Жизнодавче Христе ко Отцу, и вознесл еси род наш Человеколюбче, неизреченным благоутробием Твоим.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Чини Ангельстии, Спасе, человеческое естество видевше совосходящее Тебе, непрестанно удивляеми воспеваху Тя.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Ужасохся Ангельстии лица, Христе, зряще Тя с телесем вознесшася, и воспеваху святое Твое Вознесение.

Слава: Естество человеческое, Христе, тлением падшее возставил еси, и восходом Твоим вознесл еси, и с Собою нас прославил еси.

И ныне: Моли непрестанно, Чистая, происшедшаго от ложесн Твоих, избавитися прелести диаволи, поющим Тя, Мать Божию.

Седален, глас 8-й

Вслед на облаки небесныя, оставив мир сущим на земли, возшел и сел еси одесную Отца, яко Единосущен Сему Сый и Духу. Аще бо и во плоти явился еси, но непреложен пребыл еси: темже чаеши совершения конец, судити грядый на землю миру всему. Правосуде Господи, пощади души наша, прегрешений оставление даруя, яко Бог Милостив, рабом Твоим.

Песнь 4

Ирмос: Услышах слух силы Креста, яко рай отверзся им, и возопих: слава силе Твоей, Господи.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Вознеслся еси во славе, Ангелов Царю, Утешителя нам от

Отца послав. Темже вопием: слава, Христе, Вознесению Твоему.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Яко взыде Спас ко Отцу с плотию, удивишася Ему Ангельская воинства, и возопиша: слава, Христе, Вознесению Твоему.

Слава: Ангельския силы горнейшим вопияху: врата возьмите Христу нашему Царю, Егоже воспеваем вкупе со Отцем и Духом.

И ныне: Дева роди, и матерняя не позна: но Мати убо есть, Девою же пребысть, Юже воспевающе, радуйся Богородице, взываем.

Песнь 5

Ирмос: Утреннююще вопием Ти, Господи, спаси ны: Ты бо еси Бог наш, разве бо Тебе иного не знаем.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Исполнив веселия всяческая, Милостиве, к горним силам с плотию пришел еси.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Ангельския силы вземлема Тебе видевшие, врата, взываху Царю нашему, возьмите.

Слава: Апостоли видевшие возвышаема Спаса, с трепетом взываху Царю нашему: слава Тебе.

И ныне: Деву по рождестве поем Тя, Богородице, Ты бо Бога Слова плотию миру родила еси.

Песнь 6

Ирмос: *Обыде мя бездна, гроб мне кит бысть, аз же возопих к Тебе Человеколюбцу, и спасе мя десница Твоя, Господи.*

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Взыграшася апостоли, зряще на высоту днесь Зиждителя
вземлема, упованием Духа, и страхом зовяху: слава восходу
Твоему.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Предсташа Ангели, вопиюще Христе учеником Твоим: имже
образом видесте Христа восходяща с плотию, паки приидет
Праведный всех Судия.

Слава: Яко видеша Тя Спасе наш небесныя силы, на высоту
вземлема с телом, зываху, глаголюще: велико Владыко,
человеколюбие Твое.

И ныне: Купину Тя неопалимую, и гору, и лествицу
одушевленную, и дверь небесную достойно славим, Марие
славная, православных похвало.

Господи, помилуй. (Трижды.) Слава и ныне.

Кондак, глас 6-й

Еже о нас исполнив смотрение, и яже на земли соединив
небесным, вознеслся еси во славе, Христе Боже наш, никакоже
отлучаяся, но пребывая неотступный, и вопия любящим Тя: Аз
есмь с вами, и никтоже на вы.

Икос

Яже земли на земли оставившии, яже пепельныя персти
уступающии, приидите воспрянем, и на высоту возведем очи и
мысли, вперим виды, вкупе и чувства, на небесная врата,
смертнии, непщуим быти в масличней горе, и взирати на

Избавляющего на облацех носима. Отонуду же бо Господь на небеса востече, и тамо даролюбезны дары раздая апостолом Своим, утешив я яко Отец, и утвердих я, наставив яко сынов, и рече к ним: не разлучаюся вас, Аз есмь с вами, и никтоже на вы.

Песнь 7

Ирмос: *В пещи огненной песнословцы спасый отроки, благословен Бог отец наших.*

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

На облацех света вознесыйся, и спасый мир, благословен Бог отец наших.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

На рамо Спасе, заблуждшее взял естество, вознесся, Богу и Отцу привел еси.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Возшедый во плоти к безплотному Отцу, благословен Бог отец наших.

Слава: Умерщвленное наше грехом естество взял, Твоему свойственному Отцу, Спасе, привел еси.

И ныне: От Девы рождся, Юже Богородицу соделал еси, благословен Бог отец наших.

Песнь 8

Ирмос: *Из Отца прежде век рожденного Сына, и Бога, и в последняя лета воплощенного от Девы Матере, священницы пойте, людие превозносите во вся веки.*

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Во двою существу возлетевшаго Жизнодавца Христа на небеса со славою, и Отцу соседящаго, священницы пойте, людие превозносите во вся веки (Дважды).

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

От работы идольския тварь избавившаго, и представившаго ту свободную Твоему Отцу, Тебе, Спасе, поем, и Тебе превозносим во вся веки.

Слава: Своим схождением низложившаго супостата, и Своим возшествием вознесшаго человеки, священницы пойте, людие превозносите во вся веки.

И ныне: Херувимов превысшая явилася еси, Богородице Чистая, во чреве Твоем сими Носимаго носившая: Егоже со безплотными, человецы славословим во вся веки.

Песнь 9

Ирмос: Тя паче ума и словесе Матерь Божию, в лето Безлетнаго неизреченно рождшую, вернии единомудренно величаем.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Тебе, Избавителя мира Христа Бога, апостоли видяще Божественно возвышаема, со страхом играюще величаху.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Твою обожившуюся плоть зряще, Христе, на высоте Ангели друг ко другу глаголаху: воистинну Сей есть Бог наш.

Слава, Господи, святому Вознесению Твоему.

Тебе безплотных чинове, Христе Боже, на облацех вземлема видяще, зываху: славы Царю, врата возмите.

Слава: Тебе сошедшаго даже до последних земли, и человека спасшаго, и восхождением Твоим возвысившего, Сего величаем.

И ныне: Радуйся, Богородице Мати Христа Бога: Егоже родила еси, днесь от земли возносима со апостолы зрящи, возвеличала еси.

Акафист Вознесению Господню

Кондак 1

Возбранный Воеводо, Творче неба и земли! Победителю смерти похвальное приносим пение, яко по пресветлом Твоем из мертвых Воскресении на небеса со славою вознеслся еси и с пречистою плотию Твоею одесную Бога и Отца возсел еси, да и наше падшее естество совознесеши с Собою, и от грехов и от вечныя смерти свободиши на веки. Мы же Божественное Твое Вознесение празднующе со ученики Твоими от души Тебе вопием:

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Икос 1

Архангелов и Ангелов лики сопредсташа Тебе, Царю всех, на Елеонстей горе, со страхом видевшие Тя на высоту небесную вземлема с плотию, и прославляху величие человеколюбия Твоего, поюще Тебе тако:

Иисусе, Царю Славы, взыди на небеса в воскликновении во гласе трубне.

Иисусе, Господи Сил, взыди на херувимы и возлети на крилу ветреню.

Иисусе, Превечный Боже, даждь гласу Своему глас силы, да

трепетна будет ныне вся земля.

Иисусе, Превышний Свете, яви Силу Твою на облацех, и огонь от Лица Твоего да воспламенится.

Иисусе, Искупителю твари, уготови на небесех Престол Твой и Царствию Твоему да не будет конца.

Иисусе, Творче небу и земли, седи одесную Отца Твоего, да будет Бог всяческая во всех.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 2

Видевше Апостоли Тя из мертвых возставша, Владыко Господи, егда во днех чотыредесятих являл еси Себе им, глаголюще о тайнах Царствия Божия, и восприявше от Тебе заповедь от Иерусалима не отлучатися, но чаяти обетования Отца, дондеже облечутся силою свыше, сошедшеся, пребываху единомудно вкупе на молитве поюще Тебе едиными усты и единым сердцем: Аллилуиа.

Икос 2

Разум Божественного смотра открывая, Всеблагий Иисусе, извел еси ученики Твоя вон до Вифании, и возвед их на гору Елеонскую, начат к великому Твоего Вознесения на небо таинству готовить, глаголюще: Приблизися, о, друзи Мои, восхождения время, шедше убо научите вся языки слову, еже слышасте от гласа Моего, крестяще их во имя Отца и Сына и Святаго Духа. Тии же, еще земная мудрствующе, вопрошаху, не в сие ли лето устроиши Царствие Израилево. Обаче Ты рекл еси им: «несть ваше разумети времена и лета, яже Отец положи во Своей власти», да выну готови будут ко сретению Своего Жениха Небеснаго, вопиюще:

Иисусе, Пастырю Добрый, не разлучайся никогдаже от нас,

но пребуди с нами неотступно.

Иисусе, Учителю Благий, Святаго Утешителя Духа ниспосли нам, да пребудет с нами неизменно.

Иисусе, Просветителю наш, просвети души наши Твоим к Небесному Отцу Вознесением.

Иисусе, Спасителю наш, спаси нас от малодушия и бури Твоим заступлением.

Иисусе, Наставниче наш, словом уст Твоих настави нас на Твое служение.

Иисусе, Помощниче наш, Духом Твоим Святым воспомяни нам Твое Откровение.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 3

Силою свыше Апостолы облещи хотяй, Иисусе, егда на горе Елеонстей обетовал еси им Духа Святаго сошествие. Ты повелел еси им, да свидетеліе Твои будут во Иерусалиме и во всей Иудеи, и даже до последних земли, глаголюще: Приидите и внидите враты Моими, уготовите путь Мой и путь творите людем Моим и камения от пути разместите, вознесите знамение на языки, да вси вернии воспоют с вами: Аллилуиа.

Икос 3

Имея бездну милосердия, Сладчайший Иисусе, ученики Твоя и жены Тебе последствовавшия и наипаче Рождшую Тя Матерь Твою радости безчисленные исполнил еси во Твое Вознесение, егда уже отступив от них, распростерл еси руце Твои и благословил еси, глаголюще: «Се Аз с вами есмь во вся дни до скончания века», тии же, страхом исполнени, прославляху Твое милостивное снисхождение, глаголюще:

Иисусе, милости Подателю, помиловати род человеческий на Елеон пришедый.

Иисусе, скорбных Увеселителю, сущия с Тобою други Твоя утешити восхотевый.

Иисусе, Надеждо безнадеждных, Твоим благословением при отшествии на небо нас от уныния сохранивый.

Иисусе, Прибежище безприютных, Твоим Вознесением восход к Отцу Небесному и нам даровавый.

Иисусе, Утешителю Благий, Утешителя Иного от Отца послати нам обещаый.

Иисусе, Пастырю овцам Великий, Твоему верному стаду разсеяться не благоволивый.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 4

Бурю внутрь недоумения и печали многия имуще, Апостоли рыданием слез исполнишася, егда увидеша Тя, Христе, на облацех возносима и плачуще глаголаху: Владыко, како ныне оставляеши рабы Твоя, их же за милосердие Твое возлюбил еси, камо идеши, руками содержи концы? Мы же оставивше вся, Тебе Богу последовахом, радуящиеся, во веки с Тобою надежду имуще быти. Не остави нас сирых, якоже обещался еси, не разлучися от нас, Пастырю наш Добрый, но посли нам Пресвятаго Духа Твоего, наставляюща, просвещающа и освящающа души наша, да благодарственно воспоем Тебе: Аллилуиа.

Икос 4

Слыша рыдания ученик Твоих, Владыко Господи, о разлучении скорбящих, Ты совершеннейшее благословение

преподал еси другом Твоим, глаголюше: не плачите
возлюбленнии, и сетование все отрините, полезно вам есть, да
Аз иду ко Отцу Моему, аще бо не иду, Утешитель не приидет.
Вас ради с небесе снидох и вас ради паки восхожду на небо
уготовати место вам, не оставлю бо овец Моих, яже собрах, не
забуду, ихже возлюбих. Тии же Божественными словесы сими
утешени бывше, со умилением возопиша Тебе:

Иисусе Всеблагий, печаль и слезы наши на радость
преложивый, не лиши нас и вечныя радости во Царствии
Твоем.

Иисусе Всещедрый, радостию исполнивый нас во Твоем
Вознесении, сохрани дух наш в присном радовании и во
странствии земном.

Иисусе, якоже кокош собравый птенцы своя, не попусти нам
по стогнам мира сего разлучитися.

Иисусе, союзом любве нас на Вечери связавый, не даждь нам
по действию сатанину, яко пшенице разсеятися.

Иисусе, мир Твой нам в наследие оставивый, соблюди нас в
единомыслии и любви Твоей.

Иисусе, обители мнози в раи устроивый, уготови место нам в
Небесной Обители Твоей.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 5

Боготечный облак пресветел зело подъят Тя, Жизнодавче
Господи, учеником зрящим, егда отступив от них, благословил
еси, и тако со славою многою, яко на крылех херувимских
носимый, предивный восход Твой ко Отцу Твоему совершил еси
на небо, еже прежде непроходимо бысть от духов злобы
поднебесных и от князей власти воздушныя, ныне же внутрь

Тебе прият, да от всей твари видимыя и невидимыя услышиши
Ангельскую песнь: Аллилуиа.

Икос 5

Видевше преславное Твое с плотию на небеса Восхождение,
Царю твари, чини Ангельския, долу сущия, ужасешся,
глаголаху силам горнейшим: Возмите врата вечная, яко грядет
Царь Славы, отверзитеся небеса и вы небеса небес,
восприимите Господа сил и поклонитесь Ему, вопиюще:

Иисусе, Славы Отчия сияние, просвети нас светом Лица
Твоего.

Иисусе, горних умов облистание, облистай нас в невечернем
дни Царствия Твоего.

Иисусе, пришедый яве во огни и буре зельней, умное Твое
небо свыше призови.

Иисусе, Велий и Хвальный зело в горе Твоей Святей, правду
Твою в небесех возвести.

Иисусе, возвеличивый до небес милость Твою, яви славу
Твою по всей земли.

Иисусе, возшедый на небо небеси на востоке, во век Слово
Твое да пребудет на небеси.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 6

Проповедницы Божественныя Славы, начальнейшие чины
Ангельския, сущия на высоте небесней Господствия, Престоли,
многоочитии Херувими и шестокрылатии Серафими,
отверзоша вкупе вся высоты небесныя, сретающе Тя, Владыко
Всяческих, и видяще Тя Вознесшагося во плоти, друг ко другу
со удивлением вопияху: Кто Сей, пришедый из Эдома,

Державный и Сильный во брани? Кто Сей, пришедый от Васора, еже есть от плоти? Почто червлены ризы Его, яко от омочения кровию, венец терновен носяй? Сей есть воистину Царь Славы, Агнец Божий за спасение мира закланный и воскресый, во плоти ныне грядый сести одесную Отца, Ему же выну воспевати будем: Аллилуиа.

Икос 6

Возсиял еси Божественною славою, Иисусе, егда естество человеческое, в негоже облекся еси, милостивно вознесл еси, Отцу спосадил еси, и обожил еси е. Темже небеснии безплотнии чинове, чудеси удивляющесе, ужасахуся, ужасом и трепетом содержимии, Твое человеколюбие величаху. С нимиже и мы земнии Твое нас ради снисхождение и еже от нас на небеса Вознесение славословяще, молимся, глаголюще:

Иисусе, струя Сый жизни, Твоим на небо Вознесением нам странникам земли путь жизни вечныя в Вышний Иерусалим указавый.

Иисусе, бездна Сый милости, Твоим одесную Отца сидением плотское наше восприятие обоживый.

Иисусе, вземый на рамо заблудшее естество наше, возми на Себе и моя тяжкия прегрешения.

Иисусе, возшедый Плотию ко Безплотному Отцу, возведи горе моя долу поникшия помышления.

Иисусе, от земли одесную Бога и Отца на горняя возшедый, даруй ми десную часть спасаемых овец получитьи.

Иисусе, от Сиона благолепие красоты Твоея явивый, сподоби мя причастником вечнаго блаженства Твоего быти.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 7

Хотяй вознести и прославити падшее во Адаме естество человеческое, Ты, яко второй Адам, возшед на высоту небесную, уготовал еси Престол Твой во век века, и сел еси одесную Бога и Отца, Божеством Твоим никакоже разлучивыйся Отеческих недр. Приидите убо обнищавшему нас ради и возшедшему одесную Отца Иисусу поклонимся, дадим величия Ему, и воспоем из глубины души: Аллилуиа.

Икос 7

Новое и чистое жительство открыл еси, Господи, егда с Плотию Твоею возшел еси на небеса, да состаревшийся многими грехами мир обновиши возстанием Твоим и на небеса Вознесением, показуя нам явственно, якоже Божественный Павел глаголет, яко жительство наше на небесех есть. Сего ради устранимся суетнаго мира, ум на небеса преложша, и вопиюще Тебе таковая:

Иисусе, со Ангелы небесными Божеством Своим на небеса возшествием нас к небесному жительству подвизатися призывай.

Иисусе, с человеки — земный Плотию, Своим от земли отшествием нас от земных пристрастий отвращатися научивый.

Иисусе, поискати пришедый заблудшее овча, к заблудшим Твоим овцам возведи нас на небеса.

Иисусе, совокупити сошедый растоящая естества, яже на земли соедини небесным у Вышняго Отца.

Иисусе, во облаце легце возшедый на небеса, сподоби нас, земная оставльше, присно взирати на небесная врата.

Иисусе, седяй во славе на Престоле Божества, даждь нам,

отверзше очи, от Закона разумети Твоя чудеса.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 8

Странно и дивно Твое Воскресение, странно и страшно Твое, Жизнодавче Христе, еже от святых горы Божественное Вознесение, непостижимо и паче ума Твое еже одесную Отца во Плоти сидение, о немже Давид духом глагола: «Рече Господь Господеви Моему: седи одесную Мене, дондеже положу враги Твои подножие ног Твоих». Сего ради вся силы небесныя, зряще Твое на небеса возшествие, воистину покоряшася под нози Твои, поюще ангельскими языки Херувимскую песнь: Аллилуиа.

Икос 8

Весь бе в Вышних, Сладчайший Иисусе, егда волею нас ради вознеслся еси со славою на небеса и одесную сел еси Бога и Отца, но и нижних никакоже отлучился еси, зане обетовал еси пребывати неотступно в Церкви и вопиял еси любящим Тя: «Аз есмь с вами и никтоже на вы». Сие милостивое обетование Твое выну помняще и храняще в сердце, с любовью вопием Тебе таковая:

Иисусе, всяку власть на небеси и на земли по Вознесении Твоём восприявый, восприими нас в Твое вечное наследие.

Иисусе, всякия радости ученики Твоя обетованием Святаго Духа исполнивый, исполни нас Того благодати пришествием.

Иисусе, превознесши Возшествием Твоим всю тварь, превознеси горе мою душу воспевати со Ангелы Твою Святую.

Иисусе, Божий Слове, Словом Твоим небеса утвердивый, утверди в сердце моем словеса Твоя, яко да не согрешу Тебе.

Иисусе, Сыне Отець, Духом уст Твоим всю силу Твою с небес явивый, обнови Дух правый во утробе моей, яко да не оскверню себе.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 9

Все естество падшее человеческое, долу поникшее и грехми истлевшее, взял еси на рамо Свое, Владыко Господи, новосотворивый Собою, и превыше всякаго начала и власти возвел еси днесь и Богу и Отцу привел еси, и с Собою спосади еси на Престоле Небеснем, да освятиши е, и прославиши, и обожииши. Безплотнии же, удивляющесе, глаголаху: Кто Сей Красный Муж, но не Человек точию, но вкупе Бог и Человек, Ему же да поем выну: Аллилуиа.

Икос 9

Витии Божественнии, ученицы Твои, Спасе, Твоему преславному Восхождению удивляющесе, на небо взираху, скорбяще, Тебе вознесшуся, и се два Ангела предстаху пред ними во одежди беле, и рекоста им во утешение: «Мужие Галилейстии, что стоите, зряще на небо? Сей Иисус, вознесыйся от вас на небо, такожде приидет, имже образом видеста Его идуща на небо». Сие ангельское благовестие о Втором Пришествии Твоем, Господи, ученицы Твои слышавше, в радостный трепет приидоша, с ними же и мы радостно да воспоем Тебе таковая:

Иисусе, Вознесыйся от нас во всей славе Твоей, ей, гряди скоро со Ангелы святыми Твоими.

Иисусе, имеяй паки приити сотворити суд прав, ей, гряди со славою во светлости святых Твоих.

Иисусе, велий и страшный зело над всеми окрестными,

помилуй и защити тогда вся кроткия земли.

Иисусе, прославляемый в Совете Святых Твоих, Сам нас прослави во Царствии Твоем на небеси.

Иисусе, прошедый небеса Плотию, благоволи провести душу по мытарствам воздушным и улицезрети Тя.

Иисусе, Вознесыйся на облацех небесных, сподоби нам с веселием и со дерзновением в последний день на облацех урести Тя.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 10

Спасти хотя сущия с Тобою ученики, Христе Спасе, и вся верующия словеси их ради в Тя, и по Тебе последовавшая, возшел еси на небеса, да уготоваеши место им, яко в дому Отца Твоего обители многи суть, якоже Сам рекл еси ко страсти грядый, глаголя: «Аще уготовлю место вам, паки прииду и пойму вы к Себе, да идеже есмь Аз, и вы будете». Сего ради сподоби и нам, Господи, по смертнем вознесении нашем обрести храмину нерукотворенну, вечну на небесех, уготованную не от древа, или сена или тростия плотских дел наших ради, яже во огне не устоят, но от злата или серебра или камней драгих на Твоем основании назданную, идеже выну будем Тебе славити и воспевати: Аллилуиа.

Икос 10

Царю Предвечный, Иисусе Христе, на небеса возшедый с Пречистою Твоею Плотию и всех нас в небесное наше Отечество призвавый, возведи нас долу поверженных от мирских пристрастий и плотских мудрований к высоте небесней и даруй нам еще во дни плоти нашея чистым свидетельством совести причаститися небесная жизни и выну

вкушати в таинстве Божественныя Евхаристии небесную пищу, да от чистаго сердца и духа праваго воспоем Тебе таковая:

Иисусе, Великий Архиерею грядущих благ, в Вознесение Свое прошедый небеса Плотию и возшедый не в рукотворенный храм, но в самое небо, да Лику Божию от нас предстанеши.

Иисусе, Небесный Архитектоне, скинию нерукотворенную на небесех соорудивый и единою вшедый во Святаа Святых ко Отцу со Своею Кровию, да вечное искупление совершиши.

Иисусе, Непорочный Агнче Божий, единою за грехи мира закланный, «во еже вознести грехи многих», вознеси к Престолу Божию моя о гресех приношения.

Иисусе, Новаго Завета Ходатаю, единою на небеса ко Отцу возшедый, во еже открыть путь в Небесную Скинию, восприими о нечистоте моей воздыхания.

Иисусе, Возлюбленный Женише наш, Светосиянный Чертог на небеси уготовавый, уготови тамо место Тебе Единому служить восхотевшим.

Иисусе, Добрый Пастырю Твоих овец, небесная пастбища в раи Твоему стаду произрастивый, даруй нам венцы, Тебе Единому последовати возжелавшим.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 11

Пение всеумиленное приношаше Божественному Вознесению Твоему, Слове, рождающая Тя Всенепорочная Мати Твоя. Та бо во страсти Твоей матерски паче всех болезноваше о Тебе, сего ради подобаше Той в прославление Плоти Твоея премножайшая насладиться радости, и с сею радостью

великою сниде с Елеонския горы со апостолы, и возвратишася вси во Иерусалим и взыдоша в горницу, и бяху вси Апостоли, терпяще единокорно вкупе в молитве, молении и пощении с женами и Мариею, Материю Иисусовою, и с братиею Его, чающе Сошествия Святаго Духа, хваляще и благословяще Бога, и воспевающе Ему: Аллилуиа.

Икос 11

Свет вечный и нетленный возсия всему миру от Святыя горы Елеонския, идеже стоясте пречистыя нозе Твои, Христе Спасе, егда вознеслся еси со славою на небеса, зане прошед небеса с Плотию, Ты отверзл еси врата небесная, падением Адамовым заключенная, и Сам сый Путь, Истина и Живот, открыл еси путь всякой плоти во обители Отца Твоего Небеснаго, якоже и предрекл еси Твоим, учеником, глаголя: «Отселе узрите небо отверзсто и Ангелы Божия восходящая и нисходящая над Сына Человеческаго». Сего ради ведуще путь Твой, яко никтоже приидет ко Отцу, токмо Тобою, поем Тебе сие:

Иисусе, на облацех света возшедый ко Отцу, угасший светильник души моя просвети.

Иисусе, во светлостях святых Твоих вознесыйся горе, животворящий огонь Твой в сердце моем воспламени.

Иисусе, паче Солнца Возсиявый на высоте небесней в Вознесении Твоем, теплотою Духа Твоего хлад души моя разжени.

Иисусе, Свет от Света Божества Твоего возсиявый миру от Отца, светом словес Твоих в нощи греха нас спящих просвети.

Иисусе, Невечерний Свете, имеяй паки в Пришествие Твое исход Твой, яко молнию от восток и даже до запад явление Твое, огнем гнева Твоего не попали нас тогда.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 12

Благодать новую преподал еси, Сладчайший Иисусе, к совершению святых и в созидание Церкви Святыя Твоея, егда на небеса с Пречистою Твоею Плотию возшел еси и одесную Бога и Отца сел еси, якоже писано есть: «Сшедый прежде в дольний страны земли спасения нашего ради», Ты ныне восшел еси на высоту превыше всех небес, да исполниши всяческая к совершению святых, в созидание Тела Христова, сего ради пленил еси плен, и подал еси даяния человеком, дондеже достигнем вси в соединение веры и познания Тебе, Сына Божия, в мужа совершенна, в меру возраста исполнения Твоего, да тако, спасение улучивше, благодарственно воспоем Тебе: Аллилуиа.

Икос 12

Поюще Твое вольное на небеса со славою Вознесение, поклоняемся Твоему, Владыко Христе, одесную Бога и Отца соседению, славим Твое на небеси и на земли воцарение и веруем со Апостолами Твоими, яко воистину, имже образом возшел еси на небо, такожде паки приидеши на облацех со славою и силою многою. Тогда убо не посрами нас в Тебе верующих и тако вопиющих:

Иисусе, со Отцем Твоим на Престоле Божества присно соседяй, сподоби побеждающим мир с помощью Твоею сести с Тобою во Царствии Твоем.

Иисусе, со Святым Утешителем Духом Твоим выну споклоняемый, не лиши нас по обетованию Твоему Того Сошества во служении Твоем.

Иисусе, с Херувимы и Серафимы и с лики святых по Вознесении Твоем на небеси спребываяй, подаждь нам zde на

молитву во Имя Твое собранным присутствие Твое ощущати.

Иисусе, Святыя храмы Твоя по отшествии Твоем на небо право в Тя верующим даровавый, помоги нам во храме стоящим себе на небесе быти помышляти.

Иисусе, Пречистую Матерь Твою со Апостолы в Вознесение Твое на молитву за весь мир по Себе оставивый, не остави нас без предстательства Святых Твоих.

Иисусе, Церковь, Невесту Твою на земли по Вознесении Твоем до скончания века оставивый, не лиши нас, чад Тоя, благодатных даров Твоих.

Иисусе, вознесыйся от нас на небо, не остави нас сирых.

Кондак 13

О Пресладкий и Всещедрый Иисусе, вознесыйся от нас на небо и седением одесную Бога и Отца помиловавый и обоживый падшее естество наше! Призри с высоты небесныя на немощныя и к земли поверженныя рабы Твоя и даруй нам силу свыше побеждати вся искушения от плоти, мира и диавола находящия на ны, да горняя будем мудрствовать, а не земная. И сохрани нас от всех врагов видимых и невидимых возстающих на нас. По кончине же земныя жизни наша вознеси души наша в небесныя обители, идеже со всеми святыми выну воспевати будем: Аллилуиа.

Этот кондак читается трижды, затем икос 1 и кондак 1.

Молитва Вознесению Господню

Господи Иисусе Христе, Боже наш, сошедый с Небесных высот спасения нашего ради и напитаый нас духовною радостью во святыя и пресветлыя дни Воскресения Твоего, и паки по совершении земнаго служения Твоего вознесыйся от нас на небо со славою, и возседый одесную Бога и Отца! В сей

«ясный и всесветлый день Божественного на небеса восхождения» Твоего «земля празднует и ликует, радуется и небо Вознесением днесь Творца твари», человецы славословят непрестанно, зряще заблуждшее и падшее естество свое на рамо Твое, Спасе, возьмемо и на небеса вознесенное, Ангели же веселятся, глаголюще: Кто Сей, пришедый во славе, силен во брани. Сей воистину Царь Славы?! Сподоби и нам немощным, земная еще мудрствующим и плотоугодия, творити непрестанно, восход Твой на небо страшный помышляючи и празднующе, плотская и житейская отложить попечения и со Апостолы Твоими на небо ныне взирати всем сердцем своим и всеми помышленьми своими, поминающе, яко тамо на небеси горе жительство наше есть, здесь же на земли мы точию странники и пришельцы есмы, отшедшия из дома Отца в страну далечу греха. Сего ради усердно просим Тя, преславным Вознесением Твоим, Господи, оживи нашу совесть, еяже нужнейши ничтоже есть в мире, возведи нас из плена сего греховнаго плоти и мира и сотвори нас горняя мудрствовати, а не земная, яко да не ктому себе угождати будем и жити, но Тебе Господу и Богу Нашему служить будем и поработаем, дондеже отрешившися от уз плоти и прошедши невозбранно воздушныя мытарства, достигнем небесных обителей Твоих, идеже, ставше одесную Величества Твоего, со Архангелы и Ангелы и всеми святыми прославляти будем Всесвятое Имя Твое со Безначальным Твоим Отцем и Пресвятым и Единосущным и Животворящим Твоим Духом, ныне и присно и во веки веков. Аминь.

{{_LINK1_}}